

Arrest

nr. 113 048 van 29 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2013.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. BUYSSE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers. Zij vragen de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

1.2. *Het is niet aan verzoekers om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden. Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.*

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) hun problemen geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, en (ii) zij onvoldoende aannemelijk maken dat zij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gelet op o.a. het feit dat: a) zij niet aantonen dat er in hun land van herkomst geen betekenisvolle bescherming voor hen is, b) zij geen elementen aanbrengen die aantonen dat zij zich niet in een andere regio van Pakistan zouden kunnen vestigen en c) zij niet afkomstig zijn uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot bovenstaande vaststellingen te besluiten duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich in verzoekschrift louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het beknopt uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, en het op algemene wijze ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielrelaas, te ontcrachten.

1.3. *Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven.*

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoekers niet uit deze regio afkomstig zijn, staat dit conflict hun terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt of ontcracht.

1.3. *Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

1.4. *Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan."*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partijen niet aantonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2013, wijzen verzoekende partijen er op dat geen rekening werd gehouden met hun zieke kinderen waardoor er voor hen in Pakistan geen intern vluchtalternatief is. Zij wijzen er tevens op dat er geen bescherming mogelijk is, en Karachi een gevaarlijke stad is, wat blijkt uit de dood van een neef nadat hij vier jaar in Saudi-Arabië had gewerkt. Verzoekende partijen lichten toe dat ze in augustus jongsleden een aanvraag 9ter indienden.

1.4.3. Verzoekende partijen gaan er vooreerst aan voorbij dat *“hun problemen geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, en (ii) zij onvoldoende aannemelijk maken dat zij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gelet op o.a. het feit dat: a) zij niet aantonen dat er in hun land van herkomst geen betekenisvolle bescherming voor hen is, b) zij geen elementen aanbrengen die aantonen dat zij zich niet in een andere regio van Pakistan zouden kunnen vestigen en c) zij niet afkomstig zijn uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.”*

Zij ontkrachten met het betoog dat geen rekening werd gehouden met hun zieke kinderen waardoor er voor hen geen intern vluchtalternatief is evenmin dat zij *“in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij(brengen) die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich in verzoekschrift louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het beknopt uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, en het op algemene wijze ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielrelaas, te ontkrachten.”*

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Het enige argument ter terechtzitting van verzoekende partijen om te weerleggen dat er in hun hoofde een intern vestigingsalternatief is, is de ziekte van hun kinderen. Verzoekende partijen, die beiden hoogopgeleid zijn en voldoende financiële draagkracht hebben (gehoorverslag verzoeker p. 4-5; gehoorverslag verzoekster p. 5), tonen op deze wijze niet aan

dat er voor hen geen intern vestigingsalternatief is, temeer zij evenmin aantonen geen of niet voldoende beroep te kunnen doen op bescherming van hun autoriteiten in hun land van herkomst.

Immers, uit niets blijkt dat ze als Pakistaans onderdaan geen medische zorgen zouden krijgen in hun land van herkomst, behoudens de plaats waar ze vandaan komen. Verder wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoekende partijen aan een ziekte lijden die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of ze een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekende partijen dienen zich inzake de beoordeling van dergelijke medische problemen te richten tot de geëigende procedure, wat ze klaarblijkelijk ook gedaan hebben. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partijen in een andere provincie in Pakistan over een intern hervestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen met hun argumentatie dat Karachi een gevaarlijke stad is, wat blijkt uit de dood van een neef nadat hij vier jaar in Saudi-Arabië had gewerkt, geenszins het tegendeel aan.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS